

המוקצה מעליהם. ואין לבטל בשבת כלי מהיתר טלטולו, משום דדמי לסותר⁽⁵⁾.

ומשנינן: הכא במאי עסקינן, בשליפי זוטרי [משאות קטנים]. שלאחר שהם נופלים על הכר העליון, הרי הוא שומטו מתחתיהם,⁽⁶⁾ והם נופלים על הכר שתחתיו, וכן הלאה, עד שנופלים על הארץ. נמצא דאינו מבטל את

קאמר. מחמת מאיסותם לא הזיא ליה בשבת למידי⁽²⁾, ומוקצין הם⁽³⁾.

ושוב מקשינן: ואיך שרי להניח כרים וכסתות כדי שיפלו עליהם כלים אלו? והא קא מבטל כלי מהיכנו⁽⁴⁾. שהרי על ידי שיפלו הכלים המוקצים על הכרים, שוב לא יוכל לטלטלם. שהרי אסור לו ליטול את

ואסורים בטלטול אף לצורך מקומם. רמב"ן. אבל הרשב"א כתב, דאם מונחים הכלים על כרים וכסתות, וצריך לכרים, מותר לו לטלטל את הכלים. משום דמותר לטלטל את המוקצה לצורך מקומו. ומכל מקום לכתחלה אין לגרום שיצטרך אחר כך לטלטל. ואין מותר להניחם אלא על כרים שלא יצטרך להם. הלכך פריך שפיר "הא קמבטל כלי מהיכנו".

והרשב"א אזיל בזה לשיטתו, שכל שיש לו תורת כלי, מותר לטלטלו לצורך מקומו. ודלא כהשיטות דדוקא בכלי שמלאכתו לאיסור אית לן הכי. אבל כל שאינו ראוי בשבת לשימוש, הוי כמוקצה מחמת גופו, דאסור אף לצורך מקומו. [ויעוין בהערה קודמת, במה שעוד תירץ הרמב"ן על זה].

5. ולעיל [מג א] כתב רש"י, "שהיה מוכן מתחלה לטלטלו, ועכשיו עושהו מוקצה". והבינו תוספות בדבריו, דאסור משום דחשיב כאילו מחברו שם בטיט.

6. ואין נאסרים הכרים בטלטול משום בסיס לדבר האסור, כיון שלא הניח עליהם את הכלים המוקצין על דעת שיעמדו שם כל השבת. אלא על דעת לשומטן. ר"ן.

ומתוספות לעיל [מד ב] מוכח, דאף בכהאי גוונא חשוב בסיס לדבר האסור. וכן תליא בשני תירוצי התוספות ריש פרק קמא דביצה. ולשיטה זו, יש ליישב קושית הר"ן, שיש לו

ובעל המאור כתב, דאי משום הא לא איריא. משום דאף רבי יצחק מודה דבמקום פסידא שרי. אבל הרמב"ן במלחמות הוכיח מפרק משילין לא כן.

2. ואף על גב דאמרין לעיל [קכח א], דרב הונא סבר במוקצה לטלטול כרבי שמעון, דלית ליה מוקצה מחמת מיחוס, הכא אף רבי שמעון מודה דאסור. דכיון דאי נפלי מתברי, לא עבידי לכסויי בהו מנא, ולא חזו למידי. ראשונים. והריטב"א כתב ד"קרני דאומנא", מוקצין מחמת חסרון כיס הן. ומודה בהו רבי שמעון.

3. עוד פירש הרמב"ן, דאיירי בכלים חדשים שאינם מוקצים מחמת מיאוס. אלא מוקצים הם משום שמלאכתם לאיסור. ובאמת מותר לטלטלם לצורך מקומם. ומכל מקום פריך שפיר לקמן דהוא מבטל כלי מהיכנו. משום שכל זמן שאינו צריך לכרים, יאסרו בטלטול [ויעוין בהערה 4].

ויעוין בתוספות, לעיל מז ב, ד"ה כבר. ובוה יישב, דאף אי נימא דרב הונא סבר כרבי יצחק, ד"אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל", אין דין זה נוהג אלא במוקצה מחמת גופו. ולא בדבר שמלאכתו לאיסור.

4. ואף אם יצטרך את הכרים והכסתות, נמי יאסר לטלטל את הקרני דאומני. דכיון דאינם ראויים להשתמשות כלל, אין תורת כלי עליהם.